

Tiellä oli kenkä. Se oli pienen tytön vaaleanpunainen lenkkari. Se makasi murheellisena kuralammikossa, tien reunassa. Anna pysähtyi katsomaan kenkää, joka näytti tismalleen samanlaiselta kuin ne kengät, jotka Anna oli joskus Ronjalle ostanut. Ronja rakasti vaaleanpunaista. Hetken tuijotettuaan Anna havahtui ja jatkoi matkaa. Koivut hänen ympärillään heiluivat viileässä tuulella ja hän ohitti vanhan, jo unohdetun leikkikentän. Vaikka hän kuinka juoksi ja juoksi, yksinäinen kenkä kaihersi hänen mieltään. Hän juoksi pidemmälle kuin oli aikonut, kovempaa kuin ikinä, hänen keuhkoihinsa koski ja ennen kuin hän tajusi, hän makasi myttynä maassa. Joku kysyi häneltä jotain, mutta Anna ei erottanut sanoja. Häntä pyörrytti ja koski joka paikkaan. Hän kuuli taas jonkun puhuvan. Enemmän ääniä. Ujellusta. Kylmää valoa. "Mehän sovittiin tästä." Annasta tuntui, kuin hän olisi kuulustelussa. Sami katsoi häntä voipuneena, pidellen kahvikuppia. "Lupasit, ettet enää juokse itseäsi loppuun." Mitä hän voisi sanoa? Sami oli oikeassa. Hän oli vannonut Samille, ettei ajautuisi enää sairaalan kautta kotiin. "Minä... näin... näin kengän." Olisi pitänyt olla hiljaa. Sami nousi seisomaan, kaatoi kahvikupin ja tuijotti vihaisesti Annaan. "Näit mitä? Kengän? Jonkun saatanan kengän? Meillä on eteinen täynnä kenkiä, ihmisillä on kengät jalassa kun he kävelevät ulkona! Sekoatko sinä silloinkin? Hä?" Sami potkaisi pöytää. Hänellä oli selkeästi ollut jo valmiiksi huono päivä. "Minulta alkaa todellakin loppua ymmärrys. Luulin, että voin olla huoletta töissä ja käydä pelaamassa pesäpalloa, mutta ei." "Sami... se-" "Ei! Älä sano mitään, en halua kuunnella sinua juuri nyt!" Hän nosti kätensä torjuvasti. "Minä... haluan vain nukkumaan... hyvää yötä." Sami oli lähdössä. Ei keittiöön, vaan eteiseen. "Mihin sinä olet menossa?" Anna kysyi. "Lähden Aatteen luo. Tämä paikka ahdistaa minua." "Olen pahoillani. En... en edes tajunnut, mitä olin tekemässä. Se... se kenkä-" "Minua ei kiinnosta, Anna! Minua ei kiinnosta mikään helvetin kenkä, vaan sinun hyvinvointisi!" Sami heitti takin niskaansa ja avasi ulko-oven. "Sami!" Anna sanoi hätäntyneenä. "Se kenkä, se – se – se oli Ronjan!" Hänen ei pitänyt sanoa niin. Hänen piti sanoa, että se oli näyttänyt Ronjan kengältä. Mutta näköjään pieni osa hänen aivoistaan, oli sitä mieltä, että se oli Ronjan. "Mitä?" Sami pysähtyi. Hän tuijotti Annaan kuin muukalaisen. "Tai... ei... ei se ollut Ronjan, mutta se näytti hänen kengältään." Annan kurkkua kuristi ja hän tunsu kuumien kyynelien valuvan poskille. Sami tuli ovelta ja halasi häntä lujasti. Anna rutisti Samin lujasti itseään vasten ja alkoi nyyhkyttää. Häntä pelotti. "Sami... älä mene. En halua olla yksin." Sami heitti takin takaisin naulakkoon sanomatta sanaakaan. Hän marssi yläkertaan jättäen Annan keittiöön. Silti Anna oli huojentunut, hän ei halunnut nukkua yksin. Anna tunsu itsensä heikoksi. Hän oli taas antanut samalle sekopäisyydelle vallan, jonka hän luuli voittaneensa kuukausia sitten. Vain pienen pieni kenkä tien varressa sai hänet pois raiteiltaan. Ehkä hänen olisi pitänyt jatkaa terapiaa, kuten Sami oli sanonut. Anna otti pöydällä olevasta pussista kaksi palaa leipää. Häntä ei olisi voinut syöminen vähempää kiinnostaa, mutta hän ajatteli kuihtunutta ruumistaan ja voiteli leivät ja söi ne veden avulla alas. Sen jälkeen hän korjasi Samin kaataman kahvin ja järjesteli eteisen kengät. Hän ei halunnut mennä makuuhuoneeseen, jossa Sami esitti nukkuvaan. Kellon lähennellessä yhtätoista Anna viimein luovutti ja kömpi sänkyyn. Sami oli onneksi jo oikeasti nukahtanut, joten Anna saattoi tuijotella kattoon toivoen voivansa palata vuoden takaiseen. Sinne, missä kaikki oli vielä hyvin. Sinne, missä aamuisin herättiin hymyyn, sinne, missä ei ollut yksinäisiä kenkiä, sinne, missä pienet jalat tepastelivat haluten nähdä kaiken. Mutta nyt oltiin täällä, jossa oli vain hän ja Sami. Kaksi rikkoutunutta. Kaksi, joiden kolmannes oli kuihtunut pois. Pieni lapsi itki jossain. Anna katseli hämmentyneenä ympärilleen, muttei nähnyt mitään tai ketään. Kaikkialla oli pimeää. "Sinä jätit minut yksin." "Kuka siellä?" Anna kysyi varovasti. Hän ei edelleenkään nähnyt ketään. Kuului kovaa, piipittävää ääntä. "Sinä jätit minut!" kuului taas, tällä kertaa kovempaa,

vihaisena. Annan sydän tykytti. Äänet kaikuivat hänen ympärillään, kuiskivat yksinäisyyttä. "Yksin!" Koko tila aivan kuin räjähti. Huuto kimpoili pimeässä, iskeytyen Annaan niin, että hän rojahti polvilleen. "En jättänyt sinua yksin!" Anna huusi voimattomana. Häntä pelotti. Hän tiesi kuka huusi hänelle. Hän tiesi, kuka oli pettynyt häneen. Hän tiesi, miksi hänen oli täytynyt juosta. Anna ponkaisi pystyyn. Kellon hohtavat numerot kertoivat olevan kaksi yöllä. Anna nousi seisomaan, sytytti valot ja alkoi pukemaan. "Anna?" Sami mumisi tokkuraisena. "Mitä sinä teet?" Anna ei vastannut. Hän juoksi keittiön läpi eteiseen ja tunki lenkkarit jalkaansa. Hän tunsi, miten joku itki. Itkua, jonka vain hän kuuli. Hän juoksi taas. Juoksi taas liian kovaa, liian pitkälle. Pimeys kuiskaili sanoja, jotka saivat hänet tärisemään. Hän kuuli Samin huudon. Anna kuitenkin jatkoi. Hänen kylkiään pisteli, eikä hän ollut täysin varma, missä hän oli, mutta jokin johdatti häntä. Anna saapui kengän luo. Vaaleanpunaisen värin oli korvannut ruskea töhnä ja kenkä oli rityssä, kun joku oli ajanut tunteettomasti sen päälle. Anna lähestyi sitä varovasti ja nosti sen kämmenelleen. Hän kuuli itkun nyt selvästi, se täytti yöilman. Hän katsoi tien vieressä olevaa ryteikköä. Hän polvistui tien viereen ja alkoi raapia lehtiä ja risuja pois tieltä. Häntä pelotti, sydän jyskytti, mutta hän tiesi, että oli tekemässä oikein, sillä itku oli lakannut. Lapsen ruumis. Anna huusi. Hän perääntyi takaisin tielle. Liejuisessa ojassa, oksien ja risujen peittämänä, makasi tuskin neljävuotias tyttölapsi. Kukaan ei ollut huomannut häntä. Kukaan ollut tajunnut etsiä. Ei, ennen kuin Anna oli kuullut tytön itkun. Yksinäisen itkun. Sami tarttui häntä olkapäästä. "Anna! Mitä helvettiä sinä teet?" "Sami... kenkä..." Anna puristi kenkää kädessään. "Olet seonnut", Sami sanoi ja otti kengän. "Se on vain yksi helvetin kenkä, jonka joku on tiputtanut tien reunaan, se on kenkä, Anna! Kenkä!" "Joka kuului pienelle tytölle, joka makaa tuolla", Anna sanoi ja Sami vaiken. Hän rynnisti pusikon reunaan ja näki pienen tytön. Sami huusi, aivan kuten Annakin. "Miten sinä...?" "Kuulin hänen itkunsa." Anna ei halunnut valehdella. Mikään ei voinut selittää sitä. "Me-meidän on soitettava apua." Sami alkoi kaivaa puhelintaan. Anna rojahti tienvierukselle. Hän tärisi. Pian joku huolestunut äiti saisi tiedon tyttärestään. Pian hän joutuisi käymään saman, mitä Anna kävi. Hän toivoi lapsen vanhempien olevan vahvempia, mitä he olivat. Sami tuli Annan viereen. "Mitä tapahtui? Miten sinä oikein teit sen?" "Tunsin yksinäisyyden. Hän oli niin yksin, aivan kuten Ronjakin. Kai minä... en halunnut pettää häntä enää toistamiseen..." "Et sinä pettänyt Ronjaa", Sami sanoi. "Kuka äiti jättäisi lapsensa yksin, vieraitten käsiin? Ronja oli yksin silloin. Ja tiedän hänen pettyneen. Hän kai puhui minulle lapsen kautta, auttoi löytämään hänet. Jottei kenenkään tarvitsisi olla yksin." Sami huokaisi. Hän auttoi Annan jaloilleen ja Anna nojasi häneen huojentuneena. Annasta tuntui, kuin jokin taakka olisi vierähtänyt hänen sydämeltään. Hänen oli kylmä ja tyhjiys vaelteli hänen sydämessään, mutta jotenkin kaikki oli paremmin, kuin illalla nukkumaan mennessä. Ronja oli antanut anteeksi. Hän oli saanut korvattua tytön viimeiset hetket. Ronja oli nyt jossain muualla, paremmassa paikassa. Jossain, missä ei tunnettu yksinäisyyttä.